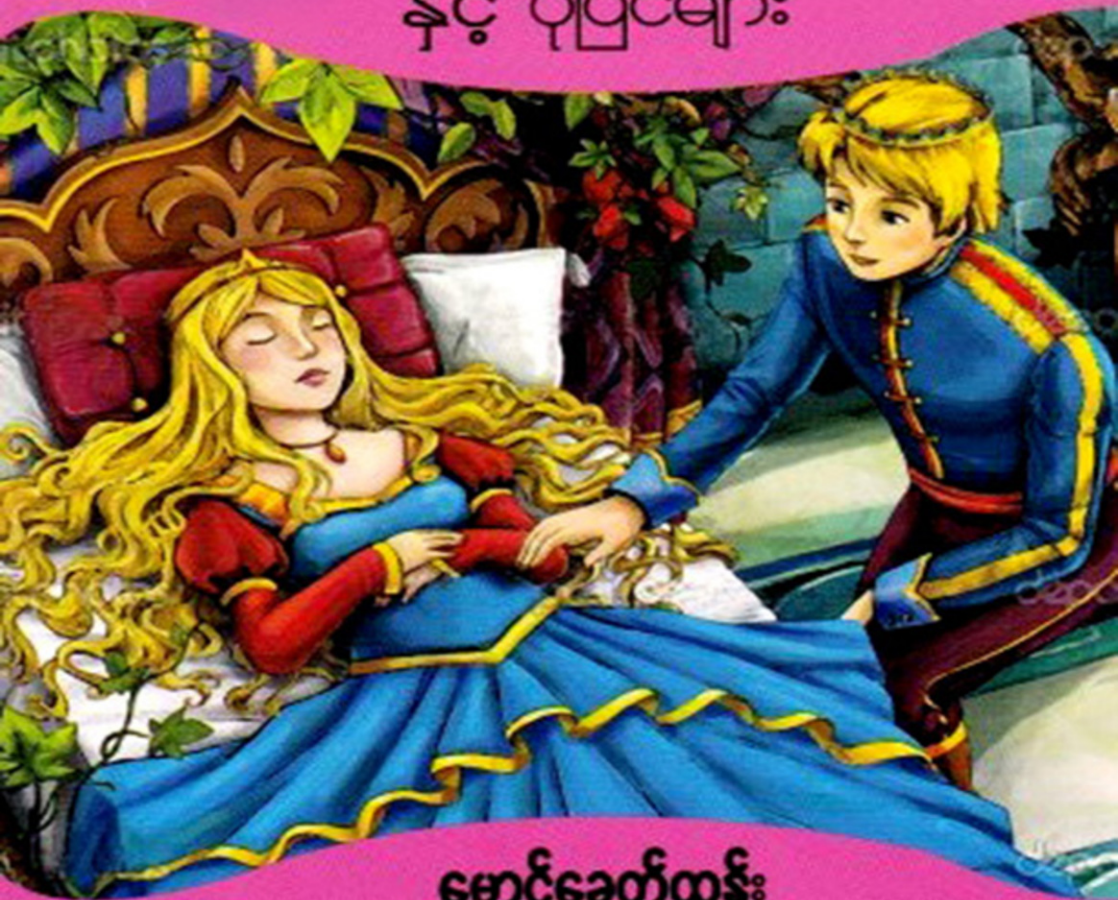


ဝိတ်ကျေးချိုချိုကနုပညာ

နှစ်တစ်ရာတိုင်အိပ်ပျော်နေသော

မင်းသမီးကလေး

နှင့် ပုံပြင်များ



မောင်ခေတ်ထွန်း

SLEEPING BEAUTY AND OTHER TALES

နှစ်တစ်ရာတိုင် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေး

တစ်ခါက ‘ရို့ဘတ်’ အမည်ရှိ မင်းသမီးကလေးတစ်ပါး ရှိလေသည်။
မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်သည် နန်းတော်ကြီးထဲတွင် ဖခင်ဘုရင်ကြီးနှင့်
မယ်တော်တို့ နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နေလေသည်။

ရို့ဘတ် ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝအရွယ်က သူ့ဖခင်ခမည်းတော်နှင့်
မယ်တော်တို့ သည် နန်းတော်ကြီးထဲတွင် သူ့အားနာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်
မင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပရန် စီစဉ်
လေသည် ။ ထိုပွဲသို့ နန်းတော်သူနန်းတော်သားများ ၊
မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို ဖိတ်ကြား၍ စားပွဲများကျင်းပကာ ကျွေးမွေးဧည့်
ခံမည်ဖြစ်သည်။

မိဖုရားကြီးက ‘သမီးတော်လေး နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ အ
ခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာတဲ့ လူတိုင်းက သမီးတော်လေးအတွက်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ယူလာကြမှာ ပဲ။ ငါတို့ သူတို့ ကို ကျေးဇူးတင်
တဲ့ အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရမ
ယ်’ဟု ဆိုကာ စားတော်ကဲများအား အကောင်းဆုံးသော စားဖွယ်သော
ကံဖွယ်ရာများကို စီမံချက်ပြုတ်ရန် စေခိုင်းလေသည်။



ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင့်စားဖိုဆောင်ထဲတွင် စားဖိုမှူးနှင့် စားတော်ချက်များ သည် တစ်နေ့လုံး မင်းသမီးကလေး၏ နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ဧည့်ခံပွဲအတွက် အကောင်းဆုံးသော အစားအသောက်များကို ချက်ပြုတ်စီမံကြလေသည်။ ။

ညနေသို့ရောက်သော် မင်းပရိသတ်အပေါင်းသည် စားပွဲကြီးကျင်းပသည့်နေရာသို့ အသီးသီး ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ။ သူတို့ သည် မင်းသမီးကလေးကို ကြည့်ကာ-

‘သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ ချစ်စရာကလေးလေးပါပဲ’ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုကြ

လေသည်။ ။

ထို့နောက် တက်ရောက်လာသော ဧည့်သည် တော်များ သည် မိဖုရား ကြီးအား မင်းသမီးကလေးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးအပ်ကြပြီး မင်္ဂလာရှိသည့် စကားကို ပြောကြားကြလေသည်။ ။ မိဖုရားကြီး၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက-

‘သမီးတော် မင်းသမီးကလေး အစဉ်အမြဲ ချောမောလှပတဲ့ သူ ဖြစ်ပါစေ’ဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးသည်။ ။

တခြားသူ တစ်ဦးကမူ ‘မင်းသမီးကလေးဟာ ရုပ်လည်း လှ၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတဲ့ သူ ဖြစ်ပါစေ’ဟု ဆုပေးသည်။ ။

ဤသို့ မင်းသမီးကလေး၏ ပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသူအားလုံးက မင်းသမီးကလေးအတွက် အကောင်းဆုံးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ၊ မင်္ဂလာရှိသော စကားများကို ပြောကြားကြလေသည်။ ။

မင်းသမီးကလေးသည် သူတို့ အားကြည့်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရယ်မောလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသမီးကလေး၏ နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် အခမ်းအနား ဧည့်ခံပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခြင်း မခံရ၍ ‘မာလစ်’အမည်ရှိ နတ်ဆိုးမကြီးသည် အလွန်ဒေါသထွက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးသည် နတ်ဆိုးမကြီးအား မနှစ်သက်၍ ဧည့်ခံပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်တွင် ကြောင်နက်တစ်ကောင် ရှိလေသည်။ ။ ထိုကြောင်သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ အိမ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိချိန်တွင် သူ့သခင် နတ်ဆိုးမကြီးအား -

‘အရှင် ဒီနေ့ည ဘုရင့်နန်းတော်မှာ မင်းသမီးကလေး နာမည်ပေးက
င်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာအခမ်းအနားပွဲ ရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးက
မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအားလုံးကို အဲဒီအခမ်းအနားတက်ဖို့ ဖိတ်ကြားထားတ
ယ်’ဟု သတင်းပေးလေသည် ။

ကြောင်၏ စကားကိုကြားသော် နတ်ဆိုးမကြီးမာလစ်သည် ဒေါသ
ထွက်ကာ ‘ငါ့ကိုတော့ ဘာလို့ မဖိတ်တာလဲ’ဟု ဆိုလေသည် ။

ကြောင်နက်က ဆက်လက်၍ -

‘နန်းတော်ထဲက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြောင်ရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရ
င် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးက အရှင်ကို မနှစ်သက်ကြဘူးလို့ သိရပါတ
ယ်။ ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကြီးကို အရှင်ဟာ နတ်ဆိုးဖြစ်တဲ့ အတွက် စား
ပွဲကြီးသို့ မဖိတ်ကြားဖို့ ပြောကြားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်’ဟု ဆိုလေသည်
။

နတ်ဆိုးမကြီးမာလစ်သည် ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည် ။ ထို့နော
က် နတ်ဆိုးမကြီးသည် -

‘ငါ့နန်းတော်ကို သွားမယ်။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားဟာ ငါ့ကိုမဖိတ်တဲ့
အတွက် သူတို့ ဒုက္ခရောက်အောင်၊ ဆင်းရဲအောင်ငါလုပ်ရမယ်’ဟု ဆို
ကာ ကြောင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်ကန်ကာ ဘုရင့်နန်းတော်သို့
ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည် ။

မကြာမီ နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်သည် ဘုရင့်နန်းတော်ဆီသို့ ရောက်ရှိ
လာလေသည် ။ မင်းသမီးကလေး၏ နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်
ဧည့်ခံပွဲကြီးမှာ စည်ကားဆဲပင် ရှိသေးသည် ။ ဘုရင်ကြီး၏
မိတ်ဆွေများ သည် မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်ကို ကြည့်ကာ ချီးမွမ်းစ
ကားပြောကြားလျက် ရှိနေကြလေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော နတ်ဆိုးမကြီးမာလစ်ကို မြင်သော်-

‘သင် သင့်ကိုမဖိတ်ကြားဘဲ ဘာလို့ ဒီပွဲကို လာရသလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်က -

‘မှန်တယ် သင်ကျွန်ုပ်ကို မဖိတ်ကြားပါဘူး၊ သင်ကျွန်ုပ်ကို ဒီပွဲမှာ မဖိတ်ကြားတဲ့ အတွက် မကြာခင် သင်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရပြီသာ မှတ်ပေတော့’ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလေသည်။

နတ်ဆိုးမကြီးသည် မင်းသမီးကလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မောနေသော မင်းသမီးကလေးအား -

‘လူတိုင်းက မင်းသမီးကလေးကို ပိုပြီးလှလာစေဖို့ ပျော်ရွှင်ဖို့ ၊ ချမ်းသာဖို့ ဆုတောင်းပေးကြတယ်၊ ငါကတော့ သူတို့ နှင့်မတူတဲ့ ဆုတွေပေးမယ်’ဟု ပြောဆိုလေသည်။

နတ်ဆိုးမကြီးသည် တဟားဟား ရယ်မောကာ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးအား-

‘သင်တို့ ရဲ့ သမီးတော်ဟာ အရွယ်ရောက်လာရင် ချောမောလှပပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် စိတ်ပျော်ရွှင်မှု အပြည့်အဝ ရရှိလာမှာ ပါ။ အင်း . . . ဒါပေမဲ့ အသက် ၁၆နှစ်အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ဘဝကံကုန်ပြီး လူ့လောကက စွန့်ခွာသွားရလိမ့်မယ်၊ သူ့လက်ကို အပ်စူးမိပြီး သေလိမ့်မယ်’ဟု ဆိုကာ ရယ်မော၍ နန်းတော်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နတ်ဆိုးမကြီး၏ စကားကိုကြားသော် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးသည် လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်သွားကြသည်။ မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့ချေ။

‘ကျွန်တော်မျိုးမတို့ ရဲ့ သမီးတော်လေးကို ဘယ်လိုကယ်ရပါ’ဟု မိဖုရားကြီးက ဆိုသည်လေသည်။ ။

သို့သော် ဘုရင်ကြီးသည် စိတ်ကောင်းရှိသော နတ်သမီးကြီးတစ်ပါးကိုလည်း သူ့သမီးတော်လေး နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားထားလေရာ ထိုနတ်သမီးကြီးသည် နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ။ နတ်သမီးကြီးသည် မင်းသမီးကလေးအား မည်သည့်လက်ဆောင်ကိုမျှ မပေးရသေးချေ။

စိတ်ကောင်းရှိသော နတ်သမီးကြီးက ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးအား

-

‘ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနှင့်၊ မင်းသမီးလေး မသေနိုင်ပါဘူး၊ မင်းသမီးကလေး မသေတဲ့ ဆုကို ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့ပါမယ်။ သူဟာ နှစ်တစ်ရာတိုင် အိပ်စက်နေပါလိမ့်မယ်။ ချောမောတဲ့ မင်းသားလေးတစ်ပါးက လာနှိုးမှ အိပ်ရာက နိုးပါလိမ့်မယ်’ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

စိတ်ကောင်းရှိသော နတ်သမီးကြီး၏ စကားကိုကြားသော် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။ ။ စိတ်ကောင်းရှိသည့် နတ်သမီးကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်သွားသည်။ ။ သို့သော် သူတို့ သမီးလေး နှစ်တစ်ရာအထိ အိပ်ပျော်သွားမည်ဆိုသည် ကိုမူ မလိုလားကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးက -

‘ငါတို့ တိုင်းပြည်မှာ အပ်မှန်သမျှ မရှိစေရဘူး။ သမီးကလေး မမြင်စေရဘူး၊ သမီးတော်ကလေး ရဲ့ဘတ်ရဲ့ လက်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အပ်မစူးစေရဘူး’ဟု အမိန့်ထုတ်လေသည်။ ။

ထိုအခါ အပ်ချုပ်သမားများက -

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ အပ်မရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် အဝတ်အထည်များ ချုပ်လုပ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ လူတွေ အဝတ်ဘယ်လို ဝတ်ဆင်ကြရမလဲ’ဟု ဆိုကြလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက -

‘လူတိုင်း အဝတ်အထည်တွေကို တခြားတိုင်းပြည်က ဝယ်ကြရမယ်၊ ငါတိုင်းပြည်မှာ ဘာအပ်မှ မရှိစေရဘူး’ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။ ။

ပြည်သူပြည်သားများ သူတို့ ၏ အဝတ်အထည်များကို တခြားတိုင်းပြည်များမှ မဝယ်ယူလိုကြပေ။ သို့သော် သူတို့ သည် ဘုရင်ကြီး၏ မိန့်ဆိုချက်အတိုင်း အပ်များကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ကြလေသည်။ ။ အပ်ချုပ်သမားများ သည် ချုပ်စရာအပ်မရှိ၍ သူတို့ ၏ လုပ်ငန်းများကို စွန့်ခွာကာ တခြားလုပ်ငန်းများကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ။ သူတို့ သည် ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီး၊ မင်းသမီးကလေးတို့ ကို ချစ်ခင်ရိုသေကြ၍ မင်းသမီးလေး ရို့ဘတ်အား ဒုက္ခမရောက်စေလိုကြပေ။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ကာလကြာမြင့်သည့်အခါ မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်သည် လူလားမြောက် အရွယ်ရောက်လာကာ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ။ သူသည် ရုပ်ချောသည် သာမက စိတ်ရင်းကောင်းရှိသူဖြစ်၍ လူတိုင်းက မင်းသမီးကလေးကို ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးသည် မင်းသမီးကလေးအား နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်အကြောင်းကို လုံးဝမပြောကြားကြပေ။

မင်းသမီးကလေးအတွက် ဝတ်စားတန်ဆာများ လိုအပ်လျှင် မိဖုရားကြီးသည် အဝတ်အထည်များကို တခြားတိုင်းပြည်မှ ဝယ်ယူပေးလေ့ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးကလေးသည် တိုင်းပြည်တွင် အဝတ်

အထည်ရက်လုပ်သည့်လုပ်ငန်း၊ ချုပ်လုပ်သည့်လုပ်ငန်းများကို မမြင်
တွေ့ဖူးချေ။ မင်းသမီးကလေး၏ တိုင်းပြည်တွင်းမှ အပ်ချုပ်သမားများ
သည် အပ်မကိုင်ကြရ၍ တခြားလုပ်ငန်းများ သို့
ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်နေကြသည် ဖြစ်ရာ အဘယ်မှာ လျှင် အပ်ချုပ်သ
မားများကို တွေ့မြင်နိုင်တော့မည်နည်း။

မင်းသမီးကလေး အသက် ၁၆နှစ်ပြည့်သည့်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် မင်း
သမီးကလေး ရို့ဘတ်သည် ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့်အတူ နန်းဥယျာဉ်အတွ
င်း၌ ကစားလျက်ရှိနေသည် ။ မင်းသမီးကလေးတွင် အစ်ကို၊ အစ်မများ
မရှိ၍ ခွေးဖြူကလေးကို အဖော်လုပ်ကာ ကစားနေလေသည် ။ မင်းသ
မီးကလေးသည် ခွေးဖြူကလေးထံသို့ ဘောလုံးကိုပစ်ပေးကာ ဖမ်းစေသ
ည် ။ ခွေးဖြူကလေးသည် ဘောလုံးနှင့်ကစားနေရသည် ကို အလွန်နှစ်
သက်နေလေသည် ။ ရို့ဘတ်သည် ခွေးကလေးကိုကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်နေ
မိသည် ။ သူသည် ရယ်မောကာ ခွေးကလေးထံသို့ ဘောလုံးကို ပစ်ပေး
လိုက်ပြန်လေသည် ။ သို့သော် ယခုအကြိမ်တွင် ဘောလုံးသည် ဥယျာဉ်
နံရံကိုကျော်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ကျသွားလေသည် ။

ရို့ဘတ်က သူ့ခွေးအား -

‘ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ မယ်တော်က နန်းဥယျာဉ်အတွင်းက အပြင်
ကို မထွက်ရဘူးလို့ မိန့်မှာ ထားတယ်၊ အပြင်ကိုထွက်တာ လုံးဝမကြိုက်
ဘူး’ဟု ဆိုလေသည် ။

ခွေးသည် ဥယျာဉ်တံခါးနားတွင် ရပ်လျက်ရှိသည် ။ မင်းသမီးက
လေး ရို့ဘတ်က ခွေးကလေးအား -

‘မင်းသွားပြီး ဘောလုံးကိုရှာမလား၊ ငါတံခါးဖွင့်ပေးမယ်’ဟု ပြော
လေသည် ။ ခွေးဖြူကလေးက မင်းသမီးကလေး၏ စကားကို သဘော

တူကြောင်း ပြသည် ။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးကလေးသည် ဥယျာဉ်တံခါး
ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ခွေးကလေးသည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကာ
ဘောလုံးကို ရှာလေသည် ။ ခွေးကလေးသည် ဘောလုံးကို နေရာအနှံ့
လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ရှာဖွေမတွေ့ချေ။ ထိုအခါ မင်းသမီးကလေး
ရို့ဘတ်က ‘ဘောလုံး တစ်နေရာရာမှာ ရှိကိုရှိရမယ်’ဟု ဆိုကာ သူကိုယ်
တိုင်ဘောလုံးကိုရှာရန် ဥယျာဉ်အတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ
သည် ။

နန်းတော်ကြီး၏ နံရံအုတ်တံတိုင်းနားတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို
မင်းသမီးကလေး တွေ့မြင်ရလေသည် ။ ယခင်က ထိုအိမ်ကလေးကို မ
တွေ့ဖူးချေ။ အဘွားအိုတစ်ဦးသည် အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်နေလေသ
ည် ။ အဘွားအိုကြီးမှာ တခြားသူမဟုတ်ပေ။ နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်ပင်
ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော်ရို့ဘတ်သည် နတ်ဆိုးမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍
ဘာမျှမသိချေ။ နတ်ဆိုးမကြီးက မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်အား -

‘မင်းသမီးကလေး ဘာအလိုရှိပါသလဲ’ဟု မေးလေသည် ။

မင်းသမီးလေးက -

‘သမီး ဘောလုံးကလေး ရှာနေတာပါ။ ဘွားဘွား သမီးဘောလုံးကို
ဘယ်မှာ တွေ့မိပါသလဲ’ဟု မေးလေသည် ။

ထိုအခါ နတ်ဆိုးမကြီးက -

‘အဘွား ဘောလုံးကို မတွေ့မိပါဘူးကွယ်၊ အဘွားလည်း အထည်
တွေချုပ်လုပ်နေတာနှင့် မအားလပ်အောင် ဖြစ်နေတယ်ကွယ်၊ ဒါကြော
င့်အပြင်ကို မကြည့်မိလိုက်ဘူး’ဟု ပြောဆိုလေသည် ။

မင်းသမီးကလေးသည် နတ်ဆိုးမကြီး၏ စကားကြားသော်

အံ့ဩစွာဖြင့် -

‘အဘွားက အထည်ချုပ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုချုပ်သလဲ၊ သမီး အထည်ချုပ်တာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး’ဟု ဆိုလေသည်။ ။

‘ဒါဖြင့်သမီးကို အဘွားပြရတာပေါ့’ဟု ဆိုကာ အထည်ချုပ်သည့် အပ်ကို မင်းသမီးကလေးအား ပြလေသည်။ ။

မင်းသမီးလေးက-

‘ဒါဘာလဲ’ဟု မေးလေသည်။ ။

နတ်ဆိုးမကြီးက-

‘ဒါအပ်လေ၊ အဲဒီအပ်နှင့် အထည်ချုပ်ရတယ်၊ လက်တစ်ဖက်က အပ်ကိုကိုင်၊ တခြားလက်တစ်ဖက်က အထည်ကိုကိုင်ပြီး ဟောဒီလို ချုပ်ရတယ်’ဟု ချုပ်ပုံချုပ်နည်းကို ပြသ၍ အပ်ကို မင်းသမီးကလေး၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။

မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်သည် အပ်ဖြင့်အဝတ်စကို စတင်ချုပ်လေတော့သည်။ ။ မကြာမီ မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို အပ်စူးသွားလေသည်။ ။

မင်းသမီးလေးက-

‘အိုး . . . သမီးလက်ကို အပ်စူးသွားပြီ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါအဘွား’ဟု မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ ဆိုလေသည်။ ။

မင်းသမီးကလေး၏ စကားကိုကြားသော် နတ်ဆိုးမကြီးမာလစ်သည် တဟားဟား ရယ်မောနေလေသည်။ ။ မင်းသမီးကလေးသည် နတ်ဆိုးမကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ နတ်ဆိုးမကြီးနှင့်အိမ်ကြီးမှာ ပျော

ကံကွယ်သွားပြီဖြစ်သည် ။ အိမ်ကလေး၏ နေရာတွင်
လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရလေတော့သည် ။

မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်သည် အပ်စူးသည့်ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်
ရာ အလွန်အိပ်ချင် လာလေသည် ။

‘ငါအိပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါဒီနေရာမှာ ပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်၊ နန်းတော်
ကို ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘူး’ဟု ဆိုကာ ချောမောလှပသော မင်းသမီးက
လေးသည် ဥယျာဉ်တံခါးအပြင်ဘက် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းထဲတွင် လှဲချအိပ်
ပျော်သွားလေတော့သည် ။

မင်းသမီးကလေး၏ ခွေးဖြူကလေးသည် မင်းသမီးကလေးထရန်
အမျိုးမျိုးကြိုးစားသော်လည်း မင်းသမီးကလေးမှာ မနိုးလာခဲ့ချေ။
ထို့ကြောင့် ခွေးဖြူကလေးသည် နန်းတော်သို့ ပြေးသွားကာ ဘုရင်ကြီး
ကို ရှာလေသည် ။ ဘုရင်ကြီးအား အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်
ကို တွေ့ရလေသည် ။ ဘုရင်ကြီးက ခွေးဖြူကလေးအား -

‘ဘာအလိုရှိသလဲ၊ သမီးတော်လေး ရို့ဘတ်ကော ဘယ်မှာ လဲ’ဟု
မေးလေသည် ။ ခွေးက စကားမပြောနိုင်၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြကာ ဘုရင်
ကြီးအား မင်းသမီးကလေးကို သွားရောက်ရှာဖွေရန် ကိုယ်ဟန်ဖြင့် လှ
ပံ့ပြနေလေသည် ။ ထိုအခါ-

‘သမီးတော်ကလေး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်’ ဟု
ဘုရင်ကြီး တွေးမိသွားလေသည် ။ ခွေးဖြူကလေးသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဆ
က်လုပ်လုပ်ပြနေလေသည် ။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီးသည် နန်းဥယျာဉ်သို့ လာခဲ့လေသည် ။ ခွေးဖြူ
ကလေးက ဘုရင်ကြီးအား တံခါးဝသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည် ။
ဘုရင်ကြီးသည် တံခါးဝအပြင်ဘက်တွင် မြက်ခင်းထဲ၌ အိပ်ပျော်နေ

သော သမီးတော်မင်းသမီးကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသမီးကလေးဆီသို့ ပြေးသွားကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းသမီးကလေး၏ လက်ထဲတွင် အပ်တစ်ချောင်းနှင့် အပ်စူး၍ သွေးစို့နေသော လက်ချောင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ။

‘ဒီအပ်ကို သမီးတော်လေး ဘယ်ကရပါလိမ့်၊ နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်ရောက်နေပြီနဲ့ တူတယ်’ဟု ဘုရင်ကြီးသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဆိုမြည်နေသည်။ ။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေးကို ပွေ့ချီကာ နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကာ ခုတင်ပေါ်၌ တင်ထား လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် မိဖုရားကြီးကို ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ။ မကြာမီ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ နှင့် ပြည်သူပြည်သားများ သိရှိသွားကြကာ လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြလေသည်။ ။ မင်းသမီးကလေးသည် ခုတင်ထက်တွင် လှပစွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည်။ ။ ခေါင်းအုံးထက်တွင် မင်းသမီးကလေး၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များ သည် ဦးခေါင်းနောက်ဘက်သို့ လှပစွာ ဖြန့်ကာ ကျဆင်းနေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးက မိဖုရားကြီးအား-

‘သမီးတော်လေးတော့ နှစ်တစ်ရာကြာတဲ့ အထိ ဒီအတိုင်းအိပ်ပျော်နေမှာပဲ။ သမီးတော်လေး နီးလာတဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့ လည်း လူ့လောကမှာ ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီဖြစ်တယ်၊ သမီးတော်လေးနှင့် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ‘ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောဆိုလေသည်။ ။ မိဖုရားကြီးလည်း ဝမ်းနည်းလွန်း၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် စိတ်ကောင်းရှိသော နတ်သမီးသည် အခန်းထဲသို့ ရော

က်ရှိ လာလေသည် ။ နတ်သမီးက သူတို့ အား -

‘ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနှင့်။ သင်တို့ ရဲ့ သမီးတော်မင်းသမီး ကလေးဟာ နှစ်တစ်ရာတိုင် အိပ်စက်ရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးကလေး အိပ်ရာမှ နိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ သင်တို့ ဘယ်သူမှ မသေ ဆုံးကြရသေးပါဘူး။ ကျွန်ုပ်သင်တို့ ကို မင်းသမီးကလေးလိုပဲ နှစ်တစ် ရာအထိ အိပ်ပျော်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ မင်းသမီး အိပ်ရာမှ နိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ သင်တို့ အားလုံးလည်း တစ်ပြိုင်နက် နိုးလာကြလိမ့်မယ်’ဟု ပြောဆိုလိုက်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည့်အခါ နန်းတော်ထဲရှိ လူများ အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြလေသည် ။ ဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးမှာ မင်း သမီးကလေးအိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည် ။ ခွေးဖြူကလေးမှာ ရှိဘတ်၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခုန် အတက် မင်းသမီးကလေး၏ ခြေထောက်နားတွင် အိပ်ပျော်သွားသည် ။ ကြောင်ကလေးမှာ ပန်းခင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေပြီး နွားများ သည် ဘုရ င့်လယ်ကွင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည် ။ ဘုရင့်စားတော်ချက်များ သည် စားတော်ဆောင်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီး ဥယျာဉ်မှူးများ သည် န န်းဥယျာဉ်အတွင်းရှိ မြက်ခင်းစိမ်းများ ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြသ ည် ။

နန်းတော်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော နာရီကြီးမှာ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၁၅မိ နစ်အလိုတွင် ရပ်လျက်ရှိသည် ။ နန်းတော်အတွင်းရှိ အားလုံးသောလူများ ၊ တိရစ္ဆာန်များ သည် သူတို့ ရောက်ရှိသည့် နေရာများ တွင် အိပ်စက်ရပ်တန့်လျက် ရှိနေကြလေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ‘မင်းမဟာ’အမည်ရှိ ဘုရင် ကလေးတစ်ပါး အုပ်ချုပ်လျက်ရှိနေသည် ။ သူသည် မင်းသမီးကလေး

ရို့ဘတ်၏ တိုင်းပြည်ကိုပါ ဘုရင်လုပ်ကာ အုပ်ချုပ်နေရသည် ။ သို့သော်
ထိုဘုရင်သည် သူတိုင်းပြည်ရှိ မင်းနေပြည်တော်၌ သာ နေထိုင်စံမြန်းသ
ည် ။

ယခုအချိန်တွင် မည်သူမျှ မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်၏ နန်းတော်သို့
မသွားရောက်ကြတော့ချေ။ နှစ်ကာလကြာမြင့်လာသည့်အခါ လူများ သ
ည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေးအကြောင်းကို မေ့လျော့သွားကြ
လေသည် ။ နန်းတော်ကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ သ
ည် ဟီးထကာ ကြီးထွားများ ပြားလာလျက်ရှိသည် ။ သစ်ပင်များ နှင့် ချုံ
နွယ်များကို ရှင်းမည့်သူမရှိ၍ သစ်ပင်နှင့် ချုံနွယ်များ သည် အိမ်များ အ
နီးသို့ပင် တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာနေကြသည် ။ ယခင်က ကလေးသူ
ငယ်များ သည် နန်းတော်ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သစ်သီးပင်များမှ
သစ်သီးများကို ခူးဆွတ်ယူကြသော်လည်း ယခုအခါ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု
လုံး ချုံပုတ်များ ထူထပ်နေပြီဖြစ်၍ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ မဝင်နိုင်ကြတော့ပေ
။ ဘုရင်ဥယျာဉ်အတွင်း၌ ငှက်များ ၏ တေးဆိုသံကိုလည်း မကြားကြရ
တော့ပေ။ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်သည် ။ မကြာမီ
သစ်ပင်ကြီးများ သည် တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်များ ပြား လာပြီး မင်းသမီး
ကလေး ရို့ဘတ်၏ နန်းတော်ကြီးကို ဖုံးကွယ်ထား လိုက်လေသည် ။ ထို
အချိန်မှ စ၍ အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးချောကလေး၏ ဇာတ်လမ်းသ
ည် လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည် ။

‘မင်းမဟာ’ ဘုရင်သည် သူတိုင်းပြည်နှင့် မင်းသမီးကလေးရို့ဘတ်
၏ တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်ကို နှစ်လေးဆယ်ကြာအုပ်စိုးပြီးနောက် ကွယ်လွန်
သွားခဲ့လေသည် ။ ဖခမည်းတော်ကွယ်လွန်သွားသော် သားတော်မင်း
သားလေး ‘ရှင်စိတ်ကောင်း’က နန်းမွေကို ဆက်ခံကာ ဘုရင်အဖြစ် ဆ
က်လက်အုပ်ချုပ်လေသည် ။ ဘုရင်ရှင်စိတ်ကောင်းလေးတွင် သမီး

တော်နှစ်ပါးရှိရာ လီလီဝိုက်နှင့် မာရီဖေ့ဟူ၍ ခေါ်တွင် ကြလေသည် ။
ဘုရင်ကြီး ရှင်စိတ်ကောင်းသည် သားတော်တစ်ပါးမျှ မရှိ၍ ဝမ်းနည်း
နေလေသည် ။

မင်းသမီးကလေးနှစ်ပါး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ကြီးမှာ
လည်း အိုမင်းလာခဲ့လေသည် ။

ဘုရင်ကြီးက ‘အခုအချိန်တော့ သားယောက်ျားရဖို့ ဆိုတာ ဘယ်န
ည်းနှင့်မျှ မျှော်လင့်လို့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’ဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေး
နေမိလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးမှာ ပညာရှိ၍ ပြည်သူပြည်သားများ အပေါ် ကြင်နာသနား
ကာ တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သဖြင့် ပြည်သူပြည်သားများက ဘုရင်ကြီး
ကို ချစ်ခင်ကြလေသည် ။ ဘုရင်ကြီးစိတ်ညှိုးနွမ်းနေသည် ကိုသိသော်
တိုင်းသူပြည်သားများ သည် စိတ်ကောင်းရှိသော
နတ်သမီးကြီးထံသို့သွားကာ -

‘အရှင်နတ်သမီး ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ ဘုရင်မင်းကြီးဟာ သားယောက်ျားလို
ချင်လျက် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ အရှင်မင်းကြီးအတွက် သားယော
ကျားကလေးတစ်ယောက် ဖန်တီးပေးပါ’ဟု တောင်းဆိုကြလေသည် ။

နတ်သမီးကြီးက -

‘ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် သင်တို့ ဘုရင်ကြီးအတွက် သားယောက်ျားက
လေးတစ်ယောက် ဖန်တီးပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်တို့ ဘုရင်ကြီးက ကျွန်
ုပ်ကို ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်။ အဲဒါကဘာလဲဆိုရင် ဘုရင်ကြီးဟာ သား
တော်အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ မပါရဘူး။ သားတော်သ
ဘောကျ ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါတယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားပဲ။ အဲဒီစကားကို
ပေးမှ သာ သင်တို့ ဘုရင်ကြီးကို သားတော်ပေးမယ်’ဟု ဆိုလေသည် ။

နတ်သမီး၏ စကားကိုကြားသော် ဘုရင်ကြီး ‘ရှင်စိတ်ကောင်း’သည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ သူကတိကိုပေးလေသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဘုရင်ကြီး ရှင်စိတ်ကောင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် သားယောက်ျားတစ်ဦးကို မွေးဖွားလေသည်။ ။ ဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားကြီးတွင် သားယောက်ျားမွေးဖွားသည် ကိုကြားသော် အားလုံးသောလူများ သည် အလွန်ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ။ သားတော်လေးသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်း၍ ‘မင်းသားလေး ချစ်စရာ’ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားကလေးချစ်စရာသည် ကလေးဘဝအရွယ်သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။ သူ့အစ်မများ ဖြစ်ကြသော လီလီဂျိုက်နှင့် မာရီဖေတို့ သည် လည်း လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာကြလေသည်။ ။ လီလီဂျိုက်မင်းသမီးကလေးမှာ ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောလေသည်။ ။ အသားအရည်မှာ ဖြူနုပြီး ရှည်လျားသော ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့် အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းနေလေသည်။ ။ လီလီဂျိုက်သည် နေပူထဲတွင် လမ်းမလျှောက်ဘဲ သစ်ပင်အောက်အရိပ်ထဲတွင် သာ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။ သူမောင်မင်းသားကလေးနှင့်လည်း အတူတူ မကစားပေ။ သို့သော် မင်းသမီးကလေး မာရီဖေသည် ရယ်မောနေရသည် ကို သဘောကျပြီး မင်းသားလေး ချစ်စရာနှင့် အတူတူ ကစားလေ့ရှိသည်။ ။

မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေး မာရီဖေတို့ တွင် အနီရောင်ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးရှိရာ သူတို့ သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘောလုံးပစ်ပေါက် ကစားလေ့ရှိကြသည်။ ။ တစ်နေ့သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး ဘောလုံးဆော့ကစားရင်း ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသော နန်းဥယျာဉ်ကြီး၏ နံရံနားဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။

မင်းသားကလေး ချစ်စရာက -

‘အစ်မတော် ဒီနံရံကြီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ဘာအိမ်ကလေးလဲ မသိဘူးနော်’ ဟု ဆိုလေသည်။ သို့သော် လီလီဂျိုက်သည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေး ရှိဘတ်အကြောင်းကို ဘာမျှမသိချေ။

ယခုအခါ မင်းသမီးကလေးရှိဘတ် အိပ်ပျော်နေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ် ကြာပြီဖြစ်သည်။ မင်းသမီးကလေး လီလီဂျိုက်နဲ့ မာရီဇေတို့ ညီအစ်မသည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးချောကလေးအကြောင်းကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ကြပေ။

‘တစ်နေ့ကျရင် ဒီနံရံကိုကျော်တက်ပြီး အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်မယ်’ ဟု မင်းသားလေးချစ်စရာက ဆိုသည်။

မင်းသမီးကလေး လီလီဂျိုက်က -

‘အခုတော့ မောင်လေး မသွားပါနှင့်။ ခု နန်းတော်ကို ပြန်ချိန်ရောက်ပြီ။ အစ်မ သိပ်အိုက်ပြီး ရေသိပ်ဆာနေတယ်။ အိမ်ပြန်ကြစို့’ ဟု ပြောဆိုကာ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးသည် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ မင်းသားကလေးချစ်စရာကား ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသော နံရံကြီးအနောက်ဘက်ရှိ အိမ်ကလေးကို သတိရနေလေသည်။ မင်းသားလေး ချစ်စရာသည် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်သည့် အချိန်ရောက်သော် ကျောင်းတွင် စာသင်ကြားရန် အခြားမြို့သို့ သွားရလေသည်။ ထိုမြို့တွင် ခြောက်နှစ်ကြာမျှ ပညာသင်ကြားပြီးနောက် သူ့ဌာနေသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ မင်းသားလေး၏ ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးရှင်စိတ်ကောင်းသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးက မင်းသားလေးအား-

‘သားတော် ဖခမည်းတော်ဟာ မကြာခင် နတ်ရွာစံရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ဖခမည်းတော် မကွယ်လွန်မီ သားအတွက်ဇနီးလောင်း ရွေးချယ်ပေးခဲ့ချင်တယ်’ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီး ရှင်စိတ်ကောင်းသည် အခြားတိုင်းပြည်များ ရှိဘုရင်များ သို့ ‘ကျွန်ုပ်၏ သားတော်အတွက် ဇနီးလောင်းရွေးချယ်ရန် အဆွေတော်တို့ ၏ သမီးများအား ကျွန်ုပ်ထံသို့ စေလွှတ်ပေးပါရန်’ဟု သော စာလွှာကို ပါး လိုက်လေသည်။ ။

အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ဘုရင်များ သည် သူတို့ ၏ သမီးတော်များအား ဘုရင်ကြီးရှင်စိတ်ကောင်း၏ နန်းတော်သို့ ပို့လွှတ်ကြလေသည်။ ။ သမီးတော်များ သည် သူတို့ ၏ မိခင်နှင့်အတူ ဘုရင်ကြီးရှင်စိတ်ကောင်း၏ နန်းတော်တွင် နေထိုင်ကြလေသည်။ ။ တချို့မင်းသမီးကလေးများမှာ အနက်ရောင်ဆံပင်ရှိကြ၍ တချို့မင်းသမီးကလေးများမှာ ရွှေရောင်ဆံပင်များ ရှိကြသည်။ ။ တချို့မှာ အရပ်ရှည်၍ တချို့မှာ အရပ်ပုကြသည်။ ။ တချို့မျက်လုံးအရောင်မှာ မီးခိုရောင်ဖြစ်၍ တချို့မျက်လုံးများမှာ အညိုရောင်ရှိကြသည်။ ။ သို့သော် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ မင်းသမီးကလေးများမှာ အလွန်ချောမောလှပကြလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီး ရှင်စိတ်ကောင်းသည် မင်းသမီးကလေးများကိုမြင်သော် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဘုရင်ကြီးက မင်းသမီးကလေးများအား -

‘အခု အချိန်ကစပြီး သားတော်မင်းသားလေး ချစ်စရာက သူ့မိဖုရားလောင်းကို ရွေးချယ်ပါလိမ့်မယ်’ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

မင်းသားလေး ချစ်စရာသည် မင်းသမီးကလေးများကို တစ်ယောက်မျှ မနှစ်သက်ပေ။ မိဖုရားမမြှောက်လိုပေ။ ထို့ကြောင့်မင်းသားလေးသ

ည် သူ့ဖခမည်းတော်အား -

‘သားတော် တစ်ယောက်မှ မနှစ်သက်ပါဘူး။ တချို့ကသိပ်အရပ်ရှည်တယ်၊ တချို့က အရပ်သိပ်ပုတယ်။ တချို့က အသားသိပ်ဖြူတယ်။ တချို့က အသားမည်းတယ်။ မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်မှ ပါမလာဘူး။ သားတော်မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ မင်းသမီးကိုပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်’ဟု ပြောဆိုလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးရှင်စိတ်ကောင်းသည် မင်းသမီးများအားလုံးကို သူတို့ တိုင်းပြည် အသီးသီးသို့ ပြန်ပို့ လိုက်လေသည် ။

ဘုရင်ကြီးသည် သူ့ဆန္ဒ မပြည့်ဝ၍ လွန်စွာ စိတ်ဆင်းရဲသွားလေသည် ။ သူမကွယ်လွန်မီ သူ့သားတော်ကို မိဖုရားတစ်ပါးနှင့် လက်ထပ်သည် ကို မြင်တွေ့ချင်နေလေသည် ။

မင်းသားကလေး ချစ်စရာက -

‘သားတော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သားတော်အတွက် မိဖုရားတစ်ပါးပါးရဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်’ဟု သူ့ဖခမည်းတော်အား နှစ်သိမ့်သည် ။

သို့သော် မင်းသားလေးမှာ သူ့ကြင်ယာတော်ကို ရှာဖွေ၍ မရချေ။ မင်းသားလေးသည် သူ့ဖခမည်းတော်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည် ။ သို့သော်သူသည် ကြင်ယာတော် ရှာဖွေမတွေ့၍ သူ့ဖခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းသွားလေသည် ။ မင်းသားလေးသည် တခြားတိုင်းပြည်များ သို့ထွက်၍ ကြင်ယာတော် ရှာဖွေသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြင်ယာတော်အဖြစ် ရွေးချယ်၍ မရခဲ့ချေ။ မင်းသမီး မြောက်မြားစွာကို တွေ့ခဲ့သော်လည်း သူ့အကြိုက်နှင့် မတွေ့ခဲ့ချေ။ တချို့ကား ချောမောလှပကြသည် ။ သို့သော် ရုပ်ချောသော်လည်း သူနှစ်သက်သော မျက်လုံးပြာရှိသူ မဟုတ်ချေ။ မျက်လုံးပြာရှိသော်လည်း ရုပ်ချောသူ မဟုတ်ပြန်ချေ။

‘ဒီတစ်သက်တော့ ငါချစ်မြတ်နိုးမယ့် ကြင်ယာတော်ကို တွေ့ရတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ဖခမည်းတော် စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက် ငါမကြိုက်နှစ်သက်သော်လည်း မင်းသမီးတစ်ဦးဦးကို လက်ဆက်ရလိမ့်မယ်’ဟု တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိလေသည် ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားလေးသည် သူ့နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာကာ သူ့ဖခမည်းတော်အား သူ့အတွက် ကြင်ယာတော်ကို ရွေးချယ်ပေးရန် ပြောကြား လိုက်လေသည် ။

ဘုရင်ကြီး ရှင်စိတ်ကောင်းသည် နတ်သမီးထံ သူပေးခဲ့သည့် ကတိစကားကို သတိရသွားသည် ။ နတ်သမီးက ဘုရင်ကြီးအား သူ့ထံ သားယောက်ျားတစ်ယောက် ဖန်တီးပေးရန် ပြောကြားစဉ်က ‘သားယောက်ျားရရှိပါက အချိန်တန်အရွယ်ရောက်၍ လူလားမြောက်သည့်အချိန်တွင် ကြင်ယာတော်ကို သားတော်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပါစေ’ဟု သော ကတိစကားကို နတ်သမီးထံဘုရင်ကြီးက ပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးက သားတော်အား -

‘သားတော် အချိန်ခဏစောင့်ပါ။ သားတော်ရဲ့ ကြင်ယာတော်ကို သားတော်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်နိုင်မယ့် အချိန်ကို မကြာခင် ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်’ဟု ဆိုလေသည် ။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားလေးသည် လမ်းလျှောက်လာရင်း အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိလေသည် ။ အဘွားအိုသည် အသက်အရွယ်အိုမင်းလှပြီဖြစ်သည် ။ အသက်တစ်ရာကျော်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည် ။

ထို့နောက် အဘွားအိုသည် မင်းသားလေးအား အိပ်ပျော်နေသော

မင်းသမီးချောကလေး အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ။

‘မင်းသမီးကလေးဟာ ဒီလောက်ပဲ လှသလား’ဟု တအံ့တဩမေးသည်။ ။

အဘွားအိုက ‘သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မင်းသမီးကလေးပါပဲ’ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ။

‘ဒါဖြင့် သူ့မျက်လုံးအရောင်က ဘာအရောင်လဲ’ဟု မင်းသားလေးက မေးသည်။ ။

အဘွားအိုသည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေး၏ မျက်လုံးအရောင်ကို မသိပေ။

‘မင်းသမီးကလေး အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်တုန်းက အဘွားရဲ့ အသက်ဟာ ငါးနှစ်ပဲရှိဦးမယ်။ မင်းသမီးကလေးကို အဘွားနှစ်ကြိမ်ပဲ မြင်တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးကလေးရဲ့ မျက်လုံးအရောင် ဘာအရောင်လဲဆိုတာ အဘွားသေချာသတိထား မကြည့်မိလိုက်ဘူး’ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ။

မင်းသားလေးသည် -

‘ဒါဖြင့် တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်တော် ချုံနွယ်သစ်ပင်တွေဖုံးနေတဲ့ တောကြီးထဲက နန်းတော်ကြီးထဲကို သွားပြီး အဘွားပြောတဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မင်းသမီးချောကလေးကို သွားကြည့်ပါမယ်’ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ။

မင်းသားလေး၏ စကားကိုကြားသော် အဘွားအိုသည် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ မင်းသမီးကလေးကို ရုပ်ချောသည့် မင်းသားတစ်ပါးက လာနှိုးမှသာ အိပ်ရာမှ နိုးလာမည်ဟူသော နတ်သမီး၏ စကားကို သတိရမိလေ

သည် ။ မင်းသားလေး ချစ်စရာသည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးက လေးကို နှိုးမည့် မင်းသားလေးဧကန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း တွေးမိသွားသည် ။

မင်းသားလေးသည် နန်းတော်သို့ ပြန်လည်ထွက်သွားသည် ။ သို့သော် မင်းသားလေးသည် တောထဲရှိ ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသော နန်းတော်ကြီးအတွင်းရှိ အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေးကို မေ့မသွားပေ။ သတိရလျက် ရှိနေလေသည် ။

မင်းသားကလေး ချစ်စရာသည် နောက်တစ်နေ့တွင် တောထဲရှိ နန်းတော်ကြီးသို့သွားရန် စိတ်ကူးထားလေသည် ။ သို့သော် မင်းသားလေးမှာ နောက်နေ့တွင် မအားလပ်အောင် အလုပ်များ လျက် ရှိလေသည် ။ သူ့ဖခမည်းတော်၏ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲသဘင်ကို နန်းတော်တွင် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပလျက်ရှိရာ မင်းသားလေးသည် ဘယ်ကိုမျှ သွား၍ မရပေ။ မင်းပရိသတ်များကို ဧည့်ခံနေရလေသည် ။

အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားများ သည် ဖခမည်းတော်၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသည် ။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးသည် တောထဲရှိ နန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ရန် အချိန်မရပေ။ နေ့စဉ်ပင် နန်းတော်ကြီးထဲတွင် စားပွဲကြီးများ ခင်းကျင်းကာ တေးသီချင်းများ သီဆိုကခုန်ကာ နေကြလေသည် ။

ဘုရင်ကြီးသည် သူ့မွေးနေ့တွင် တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများအား ငွေများ နှင့် အစာများကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းကုသိုလ်ပြုသည် ။ မင်းသားလေးမှာ သူ့ဖခမည်းတော်နှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ဆောင်ရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကိုပင် သတိရရန် အချိန်မရှိပေ။

နန်းတော်ထဲတွင် ဘုရင်ကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲကို
ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်ကြာမျှ ကျင်းပလေသည် ။ မွေးနေ့ပွဲပြီးသော်
တခြားတိုင်းပြည်များမှ လာရောက်ကြသော ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအသီးသီး
သည် သူတို့ တိုင်းပြည်များ သို့ ပြန်သွားကြလေသည် ။ ဆင်းရဲသားများ
သည် လည်း အလုပ်ပြန်လုပ်ရန် သူတို့ ရွာများ ဆီသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားကြလေသည် ။ ထိုအခါမှ မင်းသားလေးသည် တောထဲရှိ
နန်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ရန် အချိန်ရရှိသွားလေသည် ။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားလေးသည် မြင်းကိုစီးကာ နန်းတော်ကြီးရှိရာ
တောကြီးထဲသို့ လာခဲ့လေသည် ။ သူသည် ဥယျာဉ်ကြီး၏ တံခါးဝသို့
ရောက်သော် ရပ်တန့်ကာ အထဲသို့ နားစွင့်ကြည့်သည် ။ ဘာသံမျှ
မကြားရပေ။ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

‘ဒီအထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေတောင် အိပ်ပျော်နေကြတယ်’ဟု မင်း
သားလေးက ဆိုသည် ။

မင်းသားလေးသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဥယျာဉ်ကြီး၏ တံခါးကို ဖွင့်
ရန်ကြိုးစားသည် ။ သို့သော် တံခါးကြီးမှာ နှစ်ရှည်လများ ပိတ်ထားသ
ည် ဖြစ်၍ ဖွင့်မရဘဲ ရှိနေလေသည် ။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးသည် အု
တ်နံရံကို ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားပြန်သည် ။ သို့သော် အုတ်နံရံပေါ်တွင်
ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်ပိတ်ဖုံးနေ၍ တက်၍ မရ ဖြစ်နေ
လေသည် ။ သူ့အဝတ်အစားများမှာ လည်း စုတ်ပြကုန်သည် ။

ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးသည် ဥယျာဉ်နံရံတစ်လျှောက် လျှောက်လှ
မ်းကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ဝင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာကြံသည် ။ နောက်ဆုံး
နံရံကြီးပြိုကျနေသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကာ ချုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့
ဖယ်ရှားပြီး အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

‘ဥယျာဉ်ထဲကိုတော့ ရောက်ပြီ။ နန်းတော်ကြီးဆီဘယ်လို သွားရပါ့’
ဟု မင်းသားလေးက တွေးလေသည်။ သူသည် ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ
ပေါက်ရောက်နေ၍ မည်သည့်လမ်းကိုမျှ မမြင်ရပေ။ သစ်ပင်ကြီးများ ၊
မြက်ပင်ရှည်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေ၍ လမ်းကို ကြိုးစားရှာဖွေ
သော်လည်း အချဉ်းနှီးပင်။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးက-

‘နန်းတော်ဆီ ပြန်သွားပြီး ဓားယူလာမှ ဖြစ်မယ်။ ချုံနွယ်သစ်ပင်တွေ
ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လမ်းရှာမယ်’ဟု ဆိုကာ မြင်းစီး၍ သူ၏ နန်း
တော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် မင်းသားလေး ချစ်စရာသည် တောထဲသို့ တစ်ဖ
န်ပြည်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ သူသည် ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းရန်
ဓားကြီးကြီးတစ်ချောင်းနှင့် တုတ်မာမာတစ်ချောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။ ။
တောထဲရှိ ဥယျာဉ်သို့ရောက်သော် ချုံနွယ်ပင်များကို တွယ်တက်ကာ ဥ
ယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ချုံနွယ်သစ်ပ
င်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသည်။ ။ အချိန်အတော်ကြာကြာ
ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသောအခါ ပန်းခြံကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာသ
ည်။ ။ ပန်းမွေ့ယာပေါ်တွင် အိုနေ့ နေ့လယ်တွင် မင်းသားလေး ချစ်စရာ
သည် တောထဲသို့ တစ်ဖန်ပြည်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ သူသည် ချုံနွ
ယ်များ ရှင်းလင်းရန် ဓားကြီးကြီးတစ်ချောင်းနှင့်
တုတ်မာမာတစ်ချောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။ ။ တောထဲရှိ ဥယျာဉ်သို့ရောက်
သော် ချုံနွယ်ပင်များကို တွယ်တက်ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။
ထို့နောက် ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ချုံနွယ်သစ်ပင်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသ
ည်။ ။ အချိန်အတော်ကြာကြာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသောအခါ ပန်းခြံက
လေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။ ပန်းမွေ့ယာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေ
သော ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ မြက်ခင်းပေါ်တွင်

အိပ်ပျော်နေသော ဥယျာဉ်မှူးသုံးယောက်ကိုလည်းကောင်း မြင်တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ ကို မြက်ပင်ရှည်ကြီးများက ဖုံးကွယ်ထားသည်။ မင်းသားလေးသည် သူတို့ ထံသို့သွားကာ လှုပ်နှိုးသည်။ သို့သော် နိုးမလာခဲ့ကြချေ။

ထို့နောက် မင်းသားလေးသည် နန်းတော်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။ ။ နန်းတော်ကြီးမှာ ဟောင်းအိုလှပြီဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်နှင့် တံခါးများမှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေကြသည်။ နှစ်တစ်ရာတိုင် နန်းတော်ကြီးကို ပြုပြင်မည့်သူ မရှိ၍ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေလေသည်။ ။

မင်းသားလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ စားတော်ဆောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ စားတော်ချက်များမှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ စားတော်ချက်တစ်ဦးမှာ ထိုင်၍ စားပွဲပေါ်တွင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရန် ပြင်ဆင်အလုပ်လုပ်နေရင်း တန်းလန်းဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်။ ။

သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် ခွက်ထဲတွင် နှိုက်လျက် တန်းလန်းဖြင့် ရှိနေသည်။ ။ သူ အိပ်ပျော်နေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာရှိပြီဖြစ်သည်။ ။

စားတော်ချက်တစ်ဦးကမူ လက်ထဲတွင် ထင်းစကြီးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ ။ သူသည် မီးဖိုရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘သူတို့ အားလုံးနီးအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အလွန်စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ နန်းတော်ထဲမှာ မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်ကိုလိုက်ရှာမှ ဖြစ်မယ်’ဟု ဆိုကာ မင်းသားလေးသည် ကျိုးပဲ့နေသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ။ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ။ နာရီသည် ပင်လျှင် နာရီစက်သံနှင့် နာရီထိုးသံကို မကြားရပေ။ နာရီသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအထိ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၁၅

မိနစ်အလိုတွင် ရပ်၍ နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အဝါရောင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို အပြာရောင်လှောင်ချိုင့်ထဲ တွင် တွေ့ရ၍ မင်းသားလေးသည် လှောင်ချိုင့်ဆီသို့လာကာ ငှက်ကလေးအား-

‘အဝါရောင် ငှက်ကလေးရယ် မင်းရဲ့ တေးကို ပြန်လည်သီဆိုပါဦး’ ဟု ပြောဆိုလေသည် ။ သို့သော် ငှက်ကလေးမှာ မင်းသားလေး၏ စကားကို မကြားပေ။ ငှက်ကလေး အိပ်ပျော်နေသည် မှာ နှစ်တစ်ရာရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။

မင်းသားလေးသည် အပေါ်ထပ်အဆောင်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာခဲ့သည် ။ နေရာတိုင်းတွင် ဖုန်များ ထူထပ်စွာ ရှိနေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်တွင် သူ့ခြေထောက်ရာများ အရာထင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည် ။ မင်းသားလေးသည် တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်းဝင်ကာ မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်ကို ရှာဖွေရာ မတွေ့ချေ။

မင်းသားလေးသည် နောက်ဆုံးအခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။ အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်လျက်ရှိသည် ။ သူသည် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်ကို တွေ့ရလေသည် ။ မင်းသားလေးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည် ။

မင်းသမီးကလေး၏ ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးနှင့် မယ်တော်မိဖုရားကြီးမှာ မင်းသမီးကလေး၏ ခုတင်ဘေး ထိုင်ခုံပေါ်များတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေကြသည် ။ မင်းသမီးကလေးသည် ခုတင်ဖြူကြီးပေါ်ရှိ မွေ့ရာဖြူဖြူကြီးပေါ်တွင် လှပစွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည် ။ မင်းသမီးကလေး၏ ခြေရင်းနားတွင် ခွေးကလေးတစ်ကောင်လ

ည်း အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ မင်းသမီးကလေး၏ ရွှေ
ရောင်ဆံပင်များ သည် ဦးခေါင်းနောက်သို့ ဖွာရရာကျကာ အရောင်များ
တောက်လွှဲနေကြသည်။ ။ မင်းသားလေးမှာ ဤမျှချောမောလှပသည့်
မင်းသမီးကလေးကို တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးချေ။ မင်းသမီးကလေး၏ အသား
အရေမှာ နှင်းကဲ့သို့ဖြူနုကာ နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ နှင်းဆီကဲ့သို့ နီရဲနေ
လေသည်။ ။

မင်းသားလေးလည်း မင်းသမီးကလေး၏ ခုတင်နားသို့သွားကာ ခု
တင်နားတွင် ရပ်လျက် -

‘မင်းသမီးကလေးနိုးလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ သူ့ကို
ငါချစ်မိပြီ၊ သူဟာသိပ်ချော သိပ်လှတာပဲ။ သူ့မျက်လုံးအရောင်ဟာ
အပြာရောင်ဖြစ်ရမယ်’ဟု ဆိုကာ မင်းသမီးကိုကြည့်ရင်း ချစ်စိတ်များ
ယိုဖိတ်လာသည်။ ။ ထို့နောက် မင်းသမီးကလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွက
လေး ငုံ့နမ်း လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအခါ မင်းသမီးကလေး၏ မျက်လုံးသည် ထူးဆန်းစွာ ရုတ်တရက်
ပွင့် လာပြီး မင်းသားလေးကို ကြည့်နေလေသည်။ ။ မင်းသမီးကလေး၏
မျက်လုံးသည် အမှန်တကယ်ပင် အပြာရောင်ဖြစ်နေ၍ မင်းသားလေးမှ
အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ။

စိတ်ကောင်းရှိသော နတ်သမီး၏ စကားသည် အမှန်ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ
။ မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ် အိပ်ပျော်နေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ပြ
ည့်ပြီဖြစ်၍ ယခုမင်းသားလေး ရောက်ရှိလာကာ မင်းသမီးလေးကို အိပ်
ရာမှ နိုးထစေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

မင်းသမီးကလေး ရို့ဘတ်မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အိပ်
ပျော်နေကြသူအားလုံး မင်းသမီးကလေးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလိုအ

လျောက် အိပ်ရာမှ နိုးထလာကြလေသည်။ ။

ဘုရင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော် ဆာလောင်နေလေသည်။ မိဖုရားကြီးမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာလာချင်း ဘုရင်ကြီးကိုပြုံးပြလိုက်သည်။ ။ ခွေးဖြူကလေးမှာ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို လျှာဖြင့် လျက်နေလေသည်။ ။

အောက်ထပ်နန်းဆောင်အတွင်းရှိ လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ငှက်ဝါကလေးသည် သူ့တေးကို စတင်သီကြွေးနေလေသည်။ ။ စားတော်ချက်များ သည် အိပ်ရာမှ နိုးထလာကြပြီဖြစ်၍ ပေါင်မုန့်များကို ဖုတ်လျက်ရှိကြသည်။ ။

ဘုရင့်ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကြောင်သည် ကြွက်ကိုလိုက်ဖမ်းလျက် ရှိနေသည်။ ။ ဥယျာဉ်လုပ်သားများ သည် မြက်ပင်များကို ရိတ်ဖြတ်လျက်ရှိကြသည်။ ။

ဘုရင့်လယ်ကွင်းထဲတွင် နွားများ သည် နိုးထလာကြကာ ရေသောက်ရန် ထွက်သွားကြသည်။ ။ နာရီလက်တံသည် ရပ်နေရာမှ ပြန်လည်သွားကာ နာရီစက်သံကို ပြန်ကြားရသည်။ ။ ၁၅ မိနစ်ကြာသည့်အခါ ‘ဒေါင်’ဟူ၍ ၁၂နာရီထိုးသံကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအကြာ ပထမဦးဆုံး ကြားရသည်။ ။

နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး အသံဗလံများ ဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။ ။

မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ သည် မြင်မြင်ချင်းတစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်ခင်စုံမက်သွားကြလေသည်။ ။ မင်းသမီးကလေးသည် မင်းသားလေး၏ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆိုမှုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သဘောတူလိုက်သည်။ ။ မင်းသားလေး၏ ဘုရင်ကြီးမှာ သူ့သားတော်တွင် ကြင်ရာတော်အဖြစ် ချောမောလှပသော မင်းသမီးက

လေးကို ရရှိသွား၍ အလွန်ပီတိဖြစ်လျက် ဝမ်းသာနေလေသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် နန်းရင်ပြင်တွင် မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ ၏ လက်ထပ်ပွဲသဘင်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပလေသည်။ ။ အတိုင်း တိုင်း အပြည်ပြည်မှ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားများ သည် လက်ထပ်ပွဲသို့ လာ ရောက်ကာ မင်းသားလေးအား ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ကြလေသည်။ ။ ယခုအခါ မင်းသားလေးတွင် ကြင်ရာတော်ရရှိသွား၍ အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြ လေသည်။ ။ လက်ထပ်ပွဲသဘင်သို့ တက်ရောက်လာကြသူ အားလုံးက မ င်းသားလေး၏ ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကလေးမှာ သူတို့ မြင်ဖူးသမျှတွ င် အချောဆုံး၊ အလှဆုံးဖြစ်ပြီး ချောမောသလောက် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုချီးမွမ်းကြလေသည်။ ။

မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ လက်ထပ်ပြီးသော် နန်းတော် ကြီးထဲတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြလေသည်။ ။

လက်ထပ်ပြီး၍ တစ်နှစ်အကြာတွင် မင်းသမီးကလေးတွင် သား ယောက်ျားကလေးတစ်ဦး မွေးဖွား လာလေသည်။ ။ နန်းမွေဆက်ခံမည့် သားယောက်ျားလေး မွေးလာ၍ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ သည် နန်း တော်ထဲတွင် သားတော်လေး မွေးနေ့ပွဲကြီးကို ကျင်းပလေသည်။ ။ စိတ် ကောင်းရှိသော နတ်သမီးသည် မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်လေသည်။ ။ မင်း သားလေးသည် သူ့မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်ရန် နတ်ဆိုးမကြီးမာလစ်ကို လည်း ဖိတ်ကြားသည်။ ။ သို့သော် နတ်ဆိုးမကြီးကား မင်းသားလေးတို့ ၏ တိုင်းပြည်တွင် မရှိတော့ပေ။ အဝေးတစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ် သည်။ ။ နတ်ဆိုးမကြီး မာလစ်သည် မင်းသားလေး၏ တိုင်းပြည်သို့ လုံးဝပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့ သည် သားတော်
ကလေးနှင့်အတူ ရွှေနန်းတော်ကြီးတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အသက်ထ
က်ဆုံး နေထိုင်သွားကြလေသည်။ ။

[နတ်သမီးပုံပြင် The Sleeping Beauty.]
